

Předkládaná práce zkoumá život a středověký kult jednoho z českých patronů – sv. Vintíře. Jeho život je v pramenech dobře doložen už současníky, Arnoldem z Řezna a Wolfherem z Hildesheimu. Vintíř pocházel z rodu mocné durynské šlechty Sizzonů. V roce 1005 se pod vlivem hersfeldského opata Gotharda rozhodl stát mnichem. Po noviciátu v bavorském opatství v Dolním Altaichu se stal nakrátko proboštem v durynském Göllingen, jeho tamější činnost však záhy skončila fiaskem. Odešel proto zpět do Dolního Altaichu a poté do poustevny, kterou si založil v šumavském Rinchnachu. Tady žil s malou komunitou až do roku 1040. Věnoval se tu především kolonizaci okolní krajiny a budování cest. Kromě toho podnikal také diplomatické cesty ve službách římských králů a císařů, mezi něž patří patrně i misijní cesta k Luticům a návštěva královského dvora v Uhrách. Nicméně Vintířův tradovaný podíl na založení uherského kláštera v Bakonybélú je pochybný. Na jaře 1040 odešel, patrně v souvislosti s tažením Jindřicha III. do Čech, z Rinchnachu do poustevny ležící vysoko v horách v Dobré Vodě u Hartmanic. Po Jindřichově porážce v bitvě u Domažlic v srpnu 1040 zajistil bezpečný odchod saskému vojsku, které operovalo v okolí severočeské Bíliny. Zemřel 9. října 1045 v pověsti svatosti. Tehdejší břevnovský opat Meginhart ho dal pohřbít ve svém opatství, neboť doufal, že tím zvýší prestiž svého kláštera. Vintířův kult však dlouho nepřesáhl hranice břevnovského opatství a jeho proboštví. Proto se Břevnov v polovině 13. století pokusil o Vintířovu papežskou kanonizaci. Za tím účelem byla sespána i Vintířova jediná středověká legenda – Vita s. Guntheri, jejíž nová kritická edice a nový český překlad je součástí předkládané disertace. Navzdory podpoře českého krále Přemysla Otakara II. ale skončila kanonizace bez úspěchu, a to především kvůli malému zájmu papežské kurie.